

Skibe, som ligge i den indre Linie og nærmest virke som flydende Batterier, og de, som indtage fremstude Stillinge. Jeg tror, at det vilde være høist uheldigt, om hele denne Samvirken af disse forskjellige Led skulde styres af forskellige Stater, hvor det kunde føre til Misforstaaelser og Kollisioner, der kunde have uheldige, ja uberegnelige Følger i Krigstid. Der er imidlertid endnu et Hensyn at tage: Skibenes Bevægelser ere overmaade hurtige nu til Dags, og efterhaanden som Farten er bleven en af de vigtigste Faktorer for ethvert Orlogsskib, er det blevet vanskeligt selv for dem, der have færdeses en stor Del af deres Liv paa Søen, strax at skjønne, hvilken Bevægelse af de fjendtlige Fartøier der vil være at imødegaa, — men for den, der ikke har, hvad jeg vil kalde, Sømandsblik, den der ikke gennem planmæssig Uddannelse fra sin Barndom har været under Forhold, hvor han kunde faae det Blik dannet og udviklet, vil det være rent umuligt at skjønne rigtigt derover. Det vil derfor være overordentlig vanskeligt for Landofficererne, der kommanderer paa Fjorterne, i et givet Dieblit at gribe det Rette ved at se, hvad der foregaar hos Modstanderen. Der kan i Modfætning hertil indvendes, at Marinens Officerer ikke raade over den særlige artilleristiske Videnskab, som kræves for tilfulde at udnytte Fæstningsartilleriet. I denne Retning kan man sige baade Ja og Nei. De raade ikke over den; men hele deres Uddannelse, baade den i den forberedende Skole og senere, er af den Bestaffenhed, at de kunne tilegne sig den, og derhos have mange af dem været paa Landofficereskolen og der netop gennemgaaet Artilleriafdelingen. Det vil altsaa være forholdsvis let for en Søofficer at supplere, hvad der mangler i Retning af artilleristisk Særdannelse, medens det som Regel vil være umuligt for en Artilleriofficer at erhverve sig det Sømandsblik, hvoraf deres Virksomhed paa Søforterne for en stor Del vil afhænge. I Hensind til disse Betragtninger skal jeg tillade mig at henstille til den høitærede Marineminister, om det ikke kunde være ønskeligt at tage dette efter min Mening overordentlig vigtige Spørgsmaal under Overveielse.

S. Bedersen: Det er ikke nogen ganske ringe Forhøielse af de hidtidige Udgifter til vort Søværn, som den ærede Minister forlanger i dette Forslag. Forhøielsen er opgjort til lidt over 200,000 Kr. årlig, foruden en midlertidig Udgift af omtrent 27,000 Kr. Da vi for 6 Aar siden reviderede Lovten om Søværnets Ordning, gif man, efter megen Vanskelighed til en Forhøielse, om jeg husker

ret, af mellem 2 og 300,000 Kr. Det, der nu foreslaaes, dette Tillæg til det tidligere Tillæg, er altsaa en yderligere Forhøielse. Medens ellers alle Indtægter ere i Nedgang, medens Landbruget, Handel og Industrien allevegne stærkt føler Trykket af de daarlige Tider, medens Skatteevnen allevegne forringes, er der Et her i Landet, der aldrig daler, men er i stadig Stigning, og det er Kravet paa Forsvarsudgifter. Man maa ikke undre sig over, at der er dem, der blive betænkelige ved dette, og at der er dem, der mener, at det Tidspunkt maa komme, da man maa sige stop. Paa den anden Side erkjender jeg, at det til at betjene det Sømateriel, som vi have, eller som vi til enhver Tid lovlig maatte faae, ogsaa vil være rigtigt at skaffe det nødvendige Mandstaf, det virkelig nødvendige Mandstaf, og jeg tror derfor ogsaa, at under normale Forhold vilde Rigsdagen forhandle med Ministeren om dette, se at blive enig med ham om, hvad der virkelig er nødvendigt; men Ulykken er jo netop den, at Forholdene ikke ere normale. Jeg ser strax i Motiverne til dette Forslag en Sætning, som den, at hvad der her forlanges, maa anses for at være „paatrængende nødvendigt“, og jeg skal ikke nægte, at naar jeg ser denne Sætning i en Motivering til et Regjeringsforslag nu, bliver jeg betænkelig. Det er en af den Slags Sætninger, hvori der, som Fru Friedemann siger i „Tre Aar“, i og for sig, ikke er noget Ondt, men som har faaet en ond Betydning. Den har i det Mindste for mig faaet den Betydning, at saasnart jeg hører den, tænker jeg paa noget Urigtigt, noget Utilstedeligt. Denne Sætning er den, hvormed Regjeringen pleier at indlede sine provisoriske Love. Grundloven bruger et andet, et skarpere Udtryk, den siger „særbesøis paatrængende Tilfælde“, men Regjeringen har ment, at kunne nøies med „paatrængende nødvendigt“. Som sagt, naar en saadan Sætning kommer i Motiverne til et Lovforslag, befinder jeg mig i den Tilstand, hvor man, som det hedder, hverken veed, om man er kjøbt eller solgt. Man veed ikke, om det ikke skal betydte, at det ikke er et Lovforslag, vi her forhandle, men et Provisorium, vi indlede. Naar jeg ser Sætningen, ruller der op for mig et Billede af alle de Love, vi have faaet i de senere Aar, disse underlige Love, som ere midlertidige i Udspringet, men vedvarende i Brugen, disse Love, om hvilke man siger, at de ere lige saa gode som andre Love, men om hvilke det dog gjælder, at de bestidde den Mærkelighed til Forskjel fra andre Love, at de ikke kunne taale at vedtages. De maa behandles lige som Ryllinger, der